

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 577

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 august 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 908 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	2–3	vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical	9–11
Decizia nr. 909 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală	3–4	Decizia nr. 1.049 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 3 din Codul familiei.....	11–12
Decizia nr. 948 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 3 din Codul penal	4–5	Decizia nr. 1.052 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și art. 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat	13–14
Decizia nr. 956 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ , art. 112, art. 113, art. 115, art. 116 și art. 120 alin. 2 din Codul de procedură penală	6–7	Decizia nr. 1.053 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 13 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	14–16
Decizia nr. 1.046 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	8–9		
Decizia nr. 1.047 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 908

din 23 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eugenia-Emilia Morariu în Dosarul nr. 3.247/59/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că apărătorul ales al autorului excepției a transmis o cerere de amânare a cauzei, însoțită de un act doveditor, întrucât nu se poate prezenta la acest termen din motive medicale și nu a reușit să asigure substituția sa printr-un avocat cu vechimea necesară, dat fiind timpul scurt de la apariția intempestivă a problemei medicale.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare a judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.247/59/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Eugenia-Emilia Morariu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt discriminatorii și încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece permit instanței să ia act de declarația procurorului că renunță la martorii pe care i-a propus și să dispună ca aceștia să nu mai fie ascultați. Consideră că o asemenea renunțare nu s-ar putea face fără consimțământul inculpatului, întrucât, fiind vorba de martori ai acuzării, acesta are dreptul să solicite, pentru a se apăra, audierea lor.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dispozițiilor din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 275/2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

„Procurorul și părțile pot renunța la martorii pe care i-au propus.

După punerea în discuție a renunțării, instanța poate dispune ca martorii să nu fie ascultați, dacă audierea nu mai este necesară.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat și în prezenta cauză, și cu o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 275 din 26 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, Curtea a respins ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, pentru considerentele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Pentru aceleași considerente, prevederile de lege criticate nu încalcă nici art. 21 alin. (3) din Constituție.

Dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eugenia-Emilia Morariu în Dosarul nr. 3.247/59/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 909

din 23 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel-Silviu Vlăsie Vlăsie în Dosarul nr. 6.833/121/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 3.363 din 22 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.195/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ionel-Silviu Vlăsie Vlăsie în Dosarul nr. 6.833/121/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală cu ocazia soluționării recursului împotriva Sentinței penale nr. 204 din 30 aprilie 2008, pronunțată de Tribunalul Galați, prin care această din urmă instanță a respins excepția privind nulitatea actului de sesizare a instanței și cererea de restituire a cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în fața legii, dreptul la un proces echitabil și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, întrucât nu prevăd cale de atac în situația respingerii

cererii de restituire a cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale. Totodată, arată că prevederile de lege criticate instituie, cu privire la hotărârea de desesizare a instanței, un drept de recurs doar pentru procuror și pentru orice altă persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate prin hotărârea judecătorească, fiind excluse părțile, inclusiv inculpatul.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 962/2008, nr. 1.119/2008 și nr. 1.208/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „*Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, aceste din urmă dispoziții din Legea fundamentală fiind raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel-Silviu Vlasie Vlase în Dosarul nr. 6.833/121/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 948

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 3 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Brătianu Covrigean în Dosarul nr. 3.133/105/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Convenție și ale art. 14 paragrafele 1 și 5 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care vizează, în esență, dreptul la un proces echitabil, egalitatea în fața legii și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 501 din 7 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 12 mai 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.133/105/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 alin. 3 din Codul penal**, excepție ridicată de Brătianu Covrigean în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și art. 21 alin. (3),

Întrucât nu este echitabil ca inculpatul să fie condamnat în temeiul textului de lege criticat, care prevede limite ale pedepsei între 3 și 15 ani închisoare, numai pentru că organul de urmărire penală sau instanța nu au efectuat cercetări temeinice pentru identificarea autorului faptei prin care s-a cauzat moartea acelei persoane.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece privește o chestiune de probațiune de competența instanței de control judiciar și nu de constituționalitate a textului de lege incriminator.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 322 alin. 3 din Codul penal cu denumirea *Încăierarea*, care au următorul conținut: „*În cazul prevăzut în alin. 2, dacă nu se cunoaște care dintre participanți a săvârșit faptele arătate în acel alineat, se aplică tuturor închisoarea de la 6 luni la 5 ani, când s-a cauzat vătămarea integrității corporale sau sănătății. În cazul în care s-a cauzat moartea, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Brătianu Covrigean în Dosarul nr. 3.133/105/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că legiuitorul, în acord cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, are deplina libertate de a reglementa infracțiunile și pedepsele acestora. Faptul că prin art. 322 alin. 3 din Codul penal s-a instituit o unică pedeapsă pentru toți participanții, nu este de natură a afecta dreptatea ca valoare supremă în statul de drept și procesul echitabil ca o componentă a liberului acces la justiție, deoarece, dimpotrivă, această reglementare se constituie într-o normă ce urmează regulile generale prevăzute de art. 27 din Codul penal. Or, dacă se acceptă premisa potrivit căreia infracțiunea de încăierare prevăzută de art. 322 alin. 2 și 3 din Codul penal nu este altceva decât o faptă colectivă de vătămare corporală gravă ori de lovire sau vătămare cauzatoare de moarte comisă numai de autori alături sau nu de instigatori sau/și complici constituiți în cel puțin două grupări rivale, este lesne de observat că, prin comparație cu pedepsele prevăzute de art. 182 și art. 183 din Codul penal, pedepsele stabilite în textul legal criticat sunt stabilite în limite considerabil mai mici (de la 6 luni la 5 ani față de 2—7 ani, 2—10 ani sau de 5—15 ani).

Așa fiind, aspectele semnalate de autorul excepției, referitoare la incapacitatea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată de a stabili în speța dedusă judecării cine este autorul faptei prin care s-a cauzat nemijlocit moartea victimei, nu sunt de natură a fi convertite într-un fine de neconstituționalitate, interpretarea și aplicarea legii fiind atributul exclusiv al instanței de judecată.

În plus, autorul excepției încearcă să supună controlului instanței de contencios constituțional și să înfrângă prezumția de constituționalitate a alin. 3 al art. 322 din Codul penal prin raportarea acestuia la teza a doua a alineatului precedent, potrivit căruia ceilalți participanți la încăierare se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amenda. Or, în numeroase rânduri, Curtea a statuat în jurisprudența sa că nu poate fi primită motivarea fundamentată pe compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 956

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 112, art. 113, art. 115, art. 116 și art. 120 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, 112, 113, 115, 116 și art. 120 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Grigoruță, Mihail Alexandru Colțatu și Constantin Ionescu în Dosarul nr. 4.817/86/2007 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.817/86/2007, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹, 112, 113, 115, 116 și art. 120 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Adrian Grigoruță, Mihail Alexandru Colțatu și Constantin Ionescu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin că prevederile art. 112, 113, 115, 116 și art. 120 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 și art. 124 alin. (2), deoarece nu se prevede sancțiunea nulității absolute a raportului de constatare tehnico-științifică în situația în care organul de urmărire penală a dispus efectuarea acestuia în absența condițiilor expres și limitativ prevăzute de lege. De asemenea, constatarea se realizează de către specialiști care funcționează în cadrul sau pe lângă instituția de care aparține organul de urmărire penală. În aceste condiții sunt afectate dreptul la un proces echitabil și principiul egalității în drepturi, deoarece persoanele în cauză, spre deosebire de experți, nu sunt independente și imparțiale. În plus, la stabilirea obiectului constatării tehnico-științifice părțile nu participă, situație care, în opinia autorilor, este de natură a leza dreptul la apărare. Așa fiind, legea procesual penală consacră o inegalitate a armelor în proces, întrucât Ministerul Public poate dispune administrarea mijlocului de probă prevăzut de art. 112 din Codul de procedură penală în condițiile dorite de acesta, fără

ca apărarea să fie consultată, partea interesată putând beneficia mediat numai de mijlocul de probă reglementat de art. 116 din același cod.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, autorii susțin că acestea contravin art. 16 alin. (2), art. 21, art. 26 alin. (1), art. 28 și 53 din Legea fundamentală, deoarece, în dezacord cu exigențele referitoare la proporționalitatea măsurii restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, textul, uzând de o terminologie imprecisă, oferă posibilitatea interceptării convorbirilor telefonice pe baza unor date chiar și în cazul infracțiunii de furt, care, pedepsită fiind cu închisoare de până la 12 ani, poate fi considerată o infracțiune gravă ce justifică luarea măsurii.

Tribunalul Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ referitoare la *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicațiilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, art. 112 referitoare la *Folosirea unor specialiști*, art. 113 referitoare la *Obiectul și materialul constatării tehnico-științifice*, art. 115 referitoare la *Raportul de constatare tehnico-științifică sau medico-legală*, art. 116 referitoare la *Ordonarea efectuării expertizei* și art. 120 alin. 2 referitoare la *Lămuriri date expertului și părților*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 91¹, 112, 113 și 116 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, reținând în esență că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Prin Decizia nr. 39 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 19 februarie 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 și 113 din Codul de procedură penală, reținând în esență că posibilitatea organului de urmărire penală de a cere concursul unor specialiști atunci când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt se concretizează printr-un act procedural care reclamă urgență, constatarea tehnico-științifică efectuându-se potrivit unei proceduri simplificate de expertiză.

Aceasta nu este însă de natură a aduce atingere dreptului la apărare al părților, care au posibilitatea de a formula cereri în fața instanțelor judecătorești, de a administra orice probe în

apărarea lor și de a exercita căile de atac prevăzute de lege. Sunt îndeplinite și exigențele dreptului la un proces echitabil, întrucât dispozițiile procedural-penale asigură posibilitatea părților de a cere completarea sau refacerea raportului tehnico-științific, sens în care prevederile art. 115 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală dispun în consecință.

De asemenea, prin Decizia nr. 666 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 116 din Codul de procedură penală, statuând că dispozițiile legale criticate reglementează „posibilitatea administrării de către organul de urmărire penală a [...] expertizei prin care se constată elemente de fapt ce pot servi ca probe concludente, pertinente și utile rezolvării procesului penal. Or, aceasta nu reprezintă și nici nu poate fi considerată o încălcare a dreptului la apărare. Este obligația constituțională a tuturor participanților la înlăptuirea actului de justiție de a se supune principiului aflării adevărului”. În același timp Curtea a observat că nu se poate pune semnul egalității între „cererea pentru administrarea unei probe”, pe care o poate face oricare dintre părți, cu „administrarea probei”, care se face numai de către organul de urmărire penală ori de instanța de judecată.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză și pentru dispozițiile art. 115 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 alin. 2 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea nu contravin prevederilor din Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, prin instituirea obligației de a aduce la cunoștință părților și a expertului obiectul expertizei și întrebările la care expertul trebuie să răspundă și a obligației de a pune în vedere acestora că au dreptul să formuleze observații cu privire la aceste întrebări ori că au dreptul de a cere modificarea sau completarea lor, se dă expresie dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil, justiția aplicându-se fără discriminare tuturor celor aflați în ipoteza normei legale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 112, art. 113, art. 115, art. 116 și art. 120 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Grigoruță, Mihail Alexandru Colțatu și Constantin Ionescu în Dosarul nr. 4.817/86/2007 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.046

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Societatea Comercială Horticolă Dunărea — S.A. din comuna Vădeni, județul Brăila, în Dosarul nr. 5.066/196/2007 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Cristian Dănuț Mihai a depusă note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Totodată, arată că apărătorul autorului excepției a depus cerere de acordare a unui nou termen de judecată, întrucât se află în imposibilitate de prezentare.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen de judecată, întrucât avocatul nu a făcut dovada imposibilității de prezentare.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de apărătorul autorului excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Doamna Stela Tomescu, delegat al apărătorului autorului excepției, depune la dosar concluzii scrise prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.066/196/2007, **Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Horticolă Dunărea — S.A. din comuna Vădeni, județul Brăila, în cadrul recursului formulat de aceasta împotriva Sentinței civile nr. 4.556 din 15 iulie 2008, pronunțată de Judecătoria Brăila într-o cauză de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că înlăturarea căii de atac a apelului în procesele funciare contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, deși acest din urmă text garantează egalitatea de tratament a

cetățenilor în fața legii. Totodată, consideră că textul de lege criticat este contrar dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care părțile sunt lipsite de un grad de jurisdicție, cel al apelului. De asemenea, susține că se încalcă și dispozițiile constituționale în materia proprietății, deoarece măsura adoptată prin legea specială, de a înlătura calea de atac a apelului, nu este proporțională cu situația care a determinat-o, aducând atingere existenței acestui dreptului.

Tribunalul Brăila — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129, arătând că legiuitorul are dreptul de a institui reguli speciale de procedură în considerarea unor situații deosebite.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente sunt constituționale. În acest sens, face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 139/2006 și nr. 416/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorul critică doar art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

În consecință, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, care au următorul conținut: „*Hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare în primă instanță sunt supuse numai recursului.*”

Autorul excepției invocă încălcarea atât a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, cât și a dispozițiilor art. 6 relative la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Textul de lege criticat a mai fost suspus controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 1.342 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, Curtea Constituțională statuând că acesta este constituțional. În acest sens, Curtea a reținut că prevederile criticate sunt norme de procedură potrivit cărora hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești, în procesele funciare, în primă instanță, sunt supuse numai recursului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Societatea Comercială Horticola Dunărea — S.A. din comuna Vădeni, județul Brăila, în Dosarul nr. 5.066/196/2007 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.047

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de

Curtea a constatat că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci prevede principial în art. 129 că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, art. 126 alin. (2) din Constituție statuând că procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești sunt prevăzute prin lege, iar, potrivit jurisprudenței sale constante, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Așa fiind, Curtea a reținut că prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 nu încalcă dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, așa încât nu a reținut nici încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. Cât privește invocarea dispozițiilor art. 44 din Constituție și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a constatat că acestea nu au incidență în cauză.

cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de Cabinetul medical individual dr. Zaharia Svetlana-Gabriela, de Cabinetul medical individual dr. Miron Semiramida, de Cabinetul medical individual dr. Seftean Bravu Margareta, de Cabinetul medical individual dr. Constantinescu Raluca Georgiana, de Cabinetul medical individual dr. Dănilă Alexandra-Maria, de Cabinetul medical individual dr. Brumă Sergiu, de Cabinetul medical individual dr. Bucur Ioan, de Cabinetul medical individual dr. Iordache Cătălina, de Cabinetul medical individual dr. Palea Ana Carina, de Cabinetul medical individual dr. Lazăr Geanina Nicoleta și de Societatea Comercială „Viora Dental” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.975/110/2008 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorii excepției, Cabinetul medical individual dr. Zaharia Svetlana-Gabriela, Cabinetul medical individual dr. Seftean Bravu Margareta, Cabinetul medical individual dr. Constantinescu Raluca Georgiana, Cabinetul medical individual dr. Brumă Sergiu, Cabinetul medical individual dr. Bucur Ioan, Cabinetul medical individual dr. Iordache Cătălina, Cabinetul medical individual dr. Palea Ana Carina și Cabinetul medical individual dr. Lazăr Geanina Nicoleta, au depus la dosar cerere de acordare a unui nou termen de judecată, întrucât apărătorul acestora se află în concediul legal de odihnă.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen de judecată, întrucât avocatul, având cunoștință de termenul de judecată, avea posibilitatea să asigure substituirea sa în dosar.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de apărătorul autorilor excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.975/110/2008, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical.** Excepția a fost ridicată de Cabinetul medical individual dr. Zaharia Svetlana-Gabriela, de Cabinetul medical individual dr. Miron Semiramida, de Cabinetul medical individual dr. Seftean Bravu Margareta, de Cabinetul medical individual dr. Constantinescu Raluca Georgiana, de Cabinetul medical individual dr. Dănilă Alexandra-Maria, de Cabinetul medical individual dr. Brumă Sergiu, de Cabinetul medical individual dr. Bucur Ioan, de Cabinetul medical individual dr. Iordache Cătălina, de Cabinetul medical individual dr. Palea Ana Carina, de Cabinetul medical individual dr. Lazăr Geanina Nicoleta și de Societatea Comercială „Viora Dental” — S.R.L. Într-o cauză ce are ca obiect o acțiune prin care autorii excepției solicită să se pronunțe o hotărâre care să oblige părțile să încheie contracte de vânzare-cumpărare cu aceștia, în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat instituie o discriminare nu numai între ei și alte categorii de medici, dar și între aceștia și ceilalți cetățeni ai României. Arată că privatizarea asistenței medicale ambulatorii de specialitate, respectiv stomatologia, are drept componentă intrinsecă deținerea în proprietate a spațiilor unde există cabinetele. De asemenea, arată că imobilele în care își desfășoară activitatea se găsesc la o distanță de aproximativ 100 m de obiectivul declarat monument istoric, iar nu în incinta acestuia. Consideră că o astfel de prevedere discriminatorie este de natură să diminueze sfera garanțiilor legale acordate dreptului lor de proprietate. Arată că, în forma inițială, înainte de adoptare, textul de lege criticat prevedea că vânzarea acestor spații se poate face cu avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale. În acest sens, apreciază că prin vânzarea spațiilor medicale în cauză nu este afectat în niciun mod monumentul istoric, deoarece respectivele spații comerciale nu se află în incinta acestuia. Reține că autorii excepției sunt

discriminați față de alte cadre medicale care au putut cumpăra spațiul medical în care își desfășoară activitatea.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 sunt constituționale. În acest sens, arată că principiul egalității în fața legii nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, iar situațiile în mod obiectiv diferite justifică un tratament juridic diferit. Totodată, arată că legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale pentru situații deosebite, astfel încât liberul acces la justiție să nu fie afectat. De asemenea, legiuitorul este îndreptățit să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008. Astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorii acesteia critică însă doar art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008.

În consecință, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 6 iunie 2008, care au următorul conținut: *„Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență nu sunt aplicabile spațiilor medicale situate în imobilele aflate în zona de protecție a unui monument istoric.”*

Autorii excepției invocă încălcarea atât a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, cât și „articolele din Declarația Universală a Drepturilor Omului privitoare la nediscriminare și garantarea drepturilor”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că normele legale criticate nu operează nicio distincție între subiectele de drept supuse incidenței lor, susținerea pretinsului său caracter discriminatoriu fiind lipsită de temei, jurisprudența Curții Constituționale stabilind, în deplin acord cu aceea a Curții Europene a Drepturilor Omului (*Marckx împotriva Belgiei*, 1979, *Rassmussen împotriva Danemarcei*, 1984), că egalitatea nu înseamnă uniformitate și că pot fi instituite tratamente juridice distincte pentru anumite categorii de persoane sau grupuri dacă există o justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, însăși Carta socială europeană, revizuită, ratificată de România, care consacră în partea a V-a, la art. E, nediscriminarea, stabilește în anexa privind Câmpul de aplicare a Cartei, în privința persoanelor protejate, că *„o diferență de*

tratament pe un motiv obiectiv și rezonabil nu este considerată ca discriminatorie". În cauză, motivul obiectiv și rezonabil îl constituie amplasarea spațiilor medicale „în zona de protecție a unui monument istoric”, măsurile de protejare a monumentelor istorice realizându-se, potrivit Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, în interes public. Astfel, conform art. 9 din Legea nr. 422/2001, pentru fiecare monument istoric se instituie zona sa de protecție, în raza căreia se pot institui servituți de utilitate publică și reglementări speciale de construire prin planurile și regulamentele de urbanism aprobate și avizate conform legii. De asemenea, potrivit art. 11 și 24 din același act normativ, orice intervenție asupra imobilelor din zona de protecție a monumentelor istorice se face numai în condițiile stabilite prin această lege, pe baza avizului Ministerului Culturii și Cultelor sau, după caz, al serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii și Cultelor și a celorlalte avize, potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2008 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de Cabinetul medical individual dr. Zaharia Svetlana-Gabriela, de Cabinetul medical individual dr. Miron Semiramida, de Cabinetul medical individual dr. Seftean Bravu Margareta, de Cabinetul medical individual dr. Constantinescu Raluca Georgiana, de Cabinetul medical individual dr. Dănilă Alexandra-Maria, de Cabinetul medical individual dr. Brumă Sergiu, de Cabinetul medical individual dr. Bucur Ioan, de Cabinetul medical individual dr. Iordache Cătălina, de Cabinetul medical individual dr. Palea Ana Carina, de Cabinetul medical individual dr. Lazăr Geanina Nicoleta și de Societatea Comercială „Viora Dental” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.975/110/2008 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.049

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 3 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Ildico Bucur în Dosarul nr. 5.489/117/2005 (nr. în format vechi 5.597/2005) al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, precum și a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Fernandez-Molina Gonzales ș.a. contra Spaniei* din 18 octombrie 2002), dispozițiile privind garantarea și ocrotirea proprietății se aplică numai titularilor dreptului de proprietate; or, în prezenta cauză, autorii excepției nu și-au stabilit calitatea de proprietar, ci tind să o stabilească prin acțiunea formulată pe rolul Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Totodată, în prezenta cauză, Curtea nu poate reține nici încălcarea dreptului de acces liber la justiție, de vreme ce autorii și-au exercitat acest drept prin formularea acțiunii având ca obiect obligarea pârâtei la încheierea unor contracte de vânzare-cumpărare a spațiilor cu destinația de cabinete medicale. Împrejurarea că instanța de judecată se va pronunța luând în considerare prevederile imperative ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2008 nu poate fi reținută ca o încălcare a dispozițiilor constituționale privind liberul acces la justiție.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Cristina Ana Șepși a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Totodată, arată că apărătorul autorului excepției a comunicat la dosar o adresă prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, întrucât în această perioadă efectuează concediul legal de odihnă în afara țării.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen de judecată, întrucât avocatul, având cunoștința de termenul de judecată, avea posibilitatea să asigure substituiri sa în dosar.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de apărătorul autorilor excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 326/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.489/117/2005 (nr. în format vechi 5.597/2005), **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 3 din Codul familiei**. Excepția a fost ridicată de Ildico Bucur într-o cauză ce are ca obiect o acțiune civilă pentru stabilirea paternității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate permit introducerea unei acțiuni în stabilirea paternității oricând, afectând astfel de o manieră lipsită de proporționalitate dreptul la viața privată și de familie al presupusului tată sau al succesorilor acestuia. Totodată, consideră că, în egală măsură, textul de lege criticat permite un abuz de drept al persoanei care solicită stabilirea paternității.

Tribunalul Cluj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 60 alin. 3 din Codul familiei instituie o măsură menită să asigure egalitatea în drepturi a copiilor născuți din căsătorie cu aceia născuți în afara căsătoriei. Apărarea drepturilor copilului, astfel cum a fost reglementată prin textul de lege criticat, nu este disproporționată față de necesitatea asigurării exercitării dreptului la viața privată al prezumtivului tată. Arată că, pentru a nu prelungi situația incertă a copilului din afara căsătoriei, textul de lege criticat prevede termenul de un an de la data încetării conviețuirii ori a întreținerii în care se poate introduce acțiunea în stabilirea paternității.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 60 alin. 3 din Codul familiei sunt constituționale. Arată că acestea reglementează condițiile de exercitare a acțiunii de stabilire a paternității copilului din afara căsătoriei, iar termenul instituit are ca rațiune apărarea interesului superior al copilului și necesitatea de a nu lipsi copilul de întreținerea la care este îndreptățit din partea tatălui. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 326/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Ildico Bucur în Dosarul nr. 5.489/117/2005 (nr. în format vechi 5.597/2005) al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 60 alin. 3 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, cu următorul conținut: „În cazul în care mama a conviețuit cu pretinsul tată ori dacă acesta din urmă a prestat copilului întreținere, termenul de un an va curge de la încetarea conviețuirii ori a întreținerii.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 26 privind viața intimă, familială și privată, ale art. 53 relative la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților cu bună-credință. Totodată, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la respectarea vieții private și de familie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 326 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 31 martie 2008, constatându-se că acestea sunt constituționale.

Astfel, Curtea a reținut că art. 60 alin. 3 din Codul familiei prevede faptul că, în cazul în care mama a conviețuit cu pretinsul tată ori dacă acesta din urmă a prestat copilului întreținere, termenul de un an pentru formularea acțiunii de stabilire a paternității din afara căsătoriei va curge de la data încetării conviețuirii ori a întreținerii. Ca regulă, termenul de prescripție de un an pentru stabilirea paternității din afara căsătoriei începe să curgă de la nașterea copilului. Prin derogare, conviețuirea pretinsului tată cu mama sau prestarea întreținerii întrerup cursul prescripției, începând să curgă un nou termen de un an de la data încetării acestora. Cu privire la reglementarea unor astfel de situații derogatorii privind termenul de prescripție pentru formularea acțiunii în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei, Curtea a reținut că acestea au ca finalitate respectarea și promovarea, cu prioritate, a interesului superior al copilului.

Totodată, reținând că prevederile criticate asigură stabilitatea raporturilor juridice civile, Curtea a constatat că acestea sunt conforme atât cu dispozițiile constituționale ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și libertăților cu bună-credință, cât și cu dispozițiile art. 26 din Constituție, textul criticat dând expresie prevederilor constituționale privind respectarea vieții intime, familiale și private.

În prezenta cauză, pentru aceleași considerente, Curtea reține conformitatea prevederilor criticate și cu celelalte dispoziții constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autor.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.052

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și art. 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și art. 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arteca Jilava” — S.A. din comuna Jilava, județul Ilfov, în Dosarul nr. 1.923/1.748/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde, personal și asistat, partea Aurelian Florea, celelalte părți fiind reprezentate de apărător ales. Lipsesc autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, atât autorul, cât și celelalte părți au depus concluzii scrise, prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, respectiv respingerea acesteia.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul prezent solicită respingerea excepției de neconstituționalitate pentru motivele expuse, pe larg, în concluziile scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.923/1.748/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și art. 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Arteca Jilava” — S.A. din comuna Jilava, județul Ilfov, într-o cauză civilă ce are ca obiect o obligație de a face, respectiv pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate, reglementând obligația de înstrăinare a imobilelor reclamate în cauză, instituie un tratament discriminator și inechitabil în raport cu alte persoane care sunt proprietare ale unor bunuri ce nu intră sub incidența Legii nr. 85/1992. Totodată, făcând referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, susține că trebuie să existe un just echilibru între respectarea drepturilor individuale și asigurarea interesului general al societății. În acest sens, arată că respectarea dreptului de proprietate impune plata către proprietarul deposedat a unei indemnizații reprezentând valoarea reală a bunului. Or, în cazul imobilelor ce fac obiectul Legii nr. 85/1992, vânzarea acestora se face cu mult sub preț

pieței. În acest mod, consideră că se aduce atingere dreptului de proprietate privată, textele de lege criticate fiind contrare dispozițiilor constituționale și din actele internaționale care îl consacără. Arată că obligația de asigurare a unui nivel de trai decent, precum și asigurarea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții aparțin statului, iar nu subiectelor de drept privat. Totodată, susține că, datorită schimbării unor împrejurări economico-sociale, în special aderarea la Uniunea Europeană, Curtea Constituțională trebuie să revină asupra jurisprudenței sale cu privire la textele de lege criticate.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la bogata jurisprudență a Curții Constituționale în această materie.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (4) și art. 10 din Legea nr. 85/1992 sunt constituționale. În acest sens, face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 633/2008 și nr. 716/2008. Totodată, apreciază că dispozițiile constituționale ale art. 47 și 56 nu au incidență în prezenta cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. 1 și 4 și art. 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, potrivit căror:

— Art. 7 alin. 1 și 4 din Legea nr. 85/1992: *„Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi. [...]*

„Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992. [...]”;

— Art. 10 din Legea nr. 85/1992: *„În cazul în care într-o clădire sunt mai multe locuințe și spații cu altă destinație, odată*

cu dreptul de proprietate asupra acestora se dobândește și dreptul de proprietate pe cote-părți de construcții și instalații, precum și asupra dotărilor care, prin natura lor, nu se pot folosi decât în comun.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1 se dobândește indiferent de tronsonul, scara sau etajul la care sunt situate locuința și spațiul cu altă destinație.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1 se dobândește și asupra terenului aferent clădirii, așa cum a fost determinat prin autorizația de construire sau prin fișele tehnice de măsurători ale terenului aferent clădirii.

Pentru persoanele care dobândesc locuințele în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, atribuirea terenului se face în condițiile art. 36 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

Persoanele care nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor în România vor primi, sub formă de concesiune, cotele de terenuri aferente, pe toată durata existenței clădirii.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1, 3 și 4 se determină pe cote, proporțional cu suprafața construită a locuințelor și a spațiilor cu altă destinație.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 44 alin. (1), (2) teza întâi, (3), (4), (8) și (9) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 47 referitoare la nivelul de trai, ale art. 49 referitoare la protecția copiilor și a tinerilor, ale art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap, ale art. 56 alin. (3) privind contribuțiile financiare și ale art. 135 alin. (2) lit. f) privind obligația statului de a asigura condițiile necesare pentru creșterea calității vieții. Totodată, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind garantarea proprietății, și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și art. 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arteca Jilava” — S.A. din comuna Jilava, județul Ilfov, în Dosarul nr. 1.923/1.748/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.053

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 13 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 36 alin. (5) din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător

Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Tudorel Toader — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Mihaela Ionescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 36 alin. (5) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dumitru Catană în Dosarul nr. 1.445/183/2008 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde avocatul Dan Ștefan Coșoveanu, apărător al autorului excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că la dosar au fost depuse note scrise de către Comisia locală pentru aplicarea Legii nr. 247/2005 de pe lângă Primăria Băilești, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorului solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.445/183/2008, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 36 alin. (5) din Legea fondului funciar nr. 18/1991.** Excepția a fost ridicată de Dumitru Catană într-o cauză civilă având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține neconstituționalitatea textelor de lege criticate prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 16, 44 și 46, arătând că legiuitorul a prevăzut posibilitatea reconstituirii dreptului de proprietate numai în cazul în care terenul este liber de construcții și neafectat de lucrări de investiții, în caz contrar nefiind reglementată acordarea de terenuri în compensare sau de despăgubiri. Astfel, invocă neconstituționalitatea textului de lege criticat, prin lipsa reglementării pentru foștii proprietari ai terenurilor preluate de stat de a beneficia de terenuri în compensare sau de despăgubiri, în cazul în care dreptul lor de proprietate nu mai poate fi reconstituit pe vechiul amplasament, deoarece este afectat de construcții sau de lucrări de interes public.

Tribunalul Dolj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența Curții Constituționale cu privire la textele de lege criticate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, arată că modul de reglementare și sfera persoanelor îndreptățite la constituirea dreptului de proprietate privată reprezintă opțiunea legiuitorului, în deplină conformitate cu dispozițiile constituționale, potrivit cărora conținutul și limitele

dreptului de proprietate se stabilesc de lege. Consideră că dispozițiile constituționale ale art. 20 nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 36 alin. (5) din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Analizând excepția, Curtea constată însă că obiect al acesteia îl constituie prevederile art. 1 pct. 13 din titlul I „Modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, și art. 36 alin. (5) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, având următorul conținut:

— Art. 1 pct. 13 din titlul I al Legii nr. 247/2005: „*Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*Art. 8. — (1) Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) *Regimul juridic al imobilelor care au aparținut cultelor religioase preluate de stat este reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu completări prin Legea nr. 501/2002, cu modificările ulterioare.»;*

— Art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001: „*Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.*”;

— Art. 36 alin. (5) din Legea nr. 18/1991: „*Terenurile fără construcții, neafectate de lucrări de investiții aprobate, potrivit legii, din intravilanul localităților, aflate în administrarea consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 și a altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz, la cerere.*”

Autorul excepției invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 46 privind dreptul la moștenire. Totodată, consideră că textele de lege criticate sunt contrare și dispozițiilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. I pct. 13 din titlul I „Modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989” al Legii nr. 247/2005 conține prevederi privind modificarea art. 8 din Legea nr. 10/2001. Critica de neconstituționalitate privește art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, astfel încât Curtea constată că acestea au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 217 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 18 martie 2008, prin Decizia nr. 614 din 15 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.134 din 15 decembrie 2005, și prin Decizia nr. 43 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2003, Curtea a statuat că soluția de restituire a unor asemenea categorii de terenuri este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază exercitarea dreptului pe care statul îl are de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută cu privire la proprietatea funciară și a constatat că textul criticat nu contravine art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 46 din Constituție, Curtea a constatat, în aceleași decizii, că textul de lege criticat exclude de sub incidența Legii nr. 10/2001

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 13 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 36 alin. (5) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dumitru Catană în Dosarul nr. 1.445/183/2008 al Tribunalului Dolj – Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 432994